

РЕШЕНИЕ

№ 4487

гр. София, 06.08.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 63 състав,
в публично заседание на 08.07.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Димитрина Петрова

при участието на секретаря Валентина Христова, като разгледа дело номер **4494** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 197 и следващите от ДОПК, вр. чл. 121, ал. 2 ДОПК, вр. чл. 145 и следващите от АПК.
Образувано е по жалба Вх. № 14953/02.06.2020г. по описа на АССГ и Вх. № 94-В-135/19.05.2020 г. на ТД на НАП-С. на В. Г. Д., ЕГН: [ЕГН], чрез адв. М. Ел-Т., САК със съдебен адрес: [населено място],[жк] [улица][жилищен адрес] срещу Решение №ПО-40/04.03.2020г., постановено от Директора на ТД на НАП -гр. С., с което е оставена без уважение като неоснователна жалба на В. Д. против Постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки на основание чл.121, ал. 1 от ДОПК с изх. № 7239/22.01.2020 г., изд. от Р. Н. - публичен изпълнител при ТД на НАП - [населено място].

Жалбоподателят твърди, че видно от мотивите на решението, териториалния директор на ТД на НАП [населено място] не е разгледал направеното с жалбата възражение по отношение нищожността на постановлението за налагане на предварителни обезпечителни мерки, както и че решаващият орган неправилно е приел, че така наложената мярка е предвидена в закона. Сочи, че в хода на административното производство са допуснати съществени нарушения на административно производствените правила, като атакуваното решение е постановено в противоречие с материалноправни разпоредби на закона. В жалбата се излага, че незаконосъобразно решаващият орган е приел, че постановлението за налагане на предварителни обезпечителни мерки е мотивирано, като в същото са посочени фактическите и правни основания, въз основа на които е издадено. В допълнение се посочва, че с

наложения въз основа на постановлението забор на марки се препятства дейността на ревизираното лице, а това противоречи на разпоредбата на чл. 121, ал. 3 ДОПК и чл. 6, ал. 2 АПК. Налагането на предварителните обезпечителни мерки се основава на предположения и неправилни правни констатации, което от своя страна водят до необоснована преценка за необходимостта от налагането им. В заключение, се твърди, че с потвърденото от решаващия орган ПНПОМ е допуснато свръхобезпечение, което от своя страна нарушава законното ограничение за съразмерност на обезпечението с предполагаемия размер на публичните задължения.

Съдът, след като обсъди доводите на страните и прецени по реда на чл. 235 ал. 1 от ГПК във вр. с чл. 144 от АПК, събраните и приети по делото писмени доказателства, приема за установено от фактическа страна, следното:

Жалбата е подадена в преклузивния срок по чл. 197, ал. 1 от ДОПК срещу индивидуален административен акт, който подлежи на обжалване по смисъла на чл. 145 и сл. от АПК и се оспорва от лице адресат на акта. Не се установява наличие на препятстващи съдебното производство основания по смисъла на чл. 159 от АПК във вр. с пар. 2 от ДР на ДОПК, с оглед на което и съдът намира допустимост на съдебното разглеждане на жалбата по делото и следва да се произнесе по същество на правния спор.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна, по следните съображения:

Със Заповед за възлагане на ревизия №Р-22221720000272-020-001/15.01.2020 г. е възложена ревизия на В. Г. Д. с ЕГН [ЕГН] за установяване на отговорност по чл. 19 от ДОПК за задължения на [фирма] с ЕИК[ЕИК] по подадени ГДД по чл. 92 от ЗКПО, СД по ЗДДС и Декларации по Наредба Н-8/2005 г. за период 01.12.2014 г. – 31.12.2016 г.

В. Г. Д. с ЕГН [ЕГН] е едноличен собственик на капитала и управител на [фирма] с ЕИК[ЕИК] в период 15.02.2012 г. – 01.02.2017 г. Към датата на издаване на Постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки с изх. №7239/22.01.2020 г., дружеството има непогасени задължения в размер на 187 494,06 лв. по подадени декларации за период м.12.2014 г. до м.12.2016 г. От страна на ревизиращият екип е извършен анализ на декларираните от дружеството данни и е установено, че то не разполага с активи, които да послужат за обезпечаване на възникналите задължения. Доколкото В. Г. Д. с ЕГН [ЕГН] е едноличен собственик на капитала и управител на [фирма] с ЕИК[ЕИК] в период 15.02.2012 г. – 01.02.2017 г., то за него са налице обстоятелствата за отговорност по чл. 19 от ДОПК за непогасени задължения на дружеството за период м.12.2014 г. до м.12.2016 г. С Постановление с изх. №7239/22.01.2020 г. на публичен изпълнител при ТД на НАП С., обект на обжалване в настоящото производство, на В. Г. Д. с ЕГН [ЕГН], на основание чл. 121, ал. 1, във вр. с чл. 200 от ДОПК, във вр. с чл. 238, ал. 4, т. 4 от ДОПК, във връзка с чл. 22а от Закон за марките и географските означения са наложени следните обезпечителни мерки:

Забор върху: 1/.Комбинирана марка „Mr. P.“ с рег. №0067810, регистрирана на 24.11.2008 г. по заявка с вх. №2006085559N от 17.03.2006 г. със срок на защита до 17.03.2026 г. ; 2/.Комбинирана марка „K K.“ с рег. №00091202, регистрирана на 18.05.2015 г. по заявка с вх. №2014132445N от 10.05.2014 г. със срок на защита до 10.05.2024 г. ; 3/. Комбинирана марка „M. C. C.“ с рег. №00091203, регистрирана на 18.05.2015 г. по заявка с вх. №2014132446N от 10.05.2014 г. със срок на защита до 10.05.2024 г.

Ревизираното лице бил представляващ и съдружник на дружеството [фирма] с ЕИК[ЕИК] от момента на учредяването му от дата 15.02.2012 г. до м.02.2017 г. Дружеството е с непогасени задължения в размер на 187 494,06 лв. /сто осемдесет и седем хиляди, четиристотин деветдесет и четири лв. и 06 стотинки/, които произтичат от подадени от дружеството декларации за период м.12.2014 г. до м.12.2016 г. Установено е, че дружеството не разполага с активи, които да послужат за обезпечаване на възникналите задължения. Дългът на дружеството е категоризиран като несъбираем, което обосновава необходимостта от насочване на предварителни обезпечителни мерки върху имуществото на В. Г. Д. в качеството му на едноличен собственик на капитала и управител в [фирма] с ЕИК[ЕИК] и носител на отговорност по смисъла на чл. 19 от ДОПК. Очакваният размер на задълженията е 187 494,06 лв. /сто осемдесет и седем хиляди, четиристотин деветдесет и четири лв. и 06 стотинки/ и с цел предотвратяване извършването на сделки и действия с имуществото на ревизираното лице е наложена обезпечителната мярка - запор върху 3 бр., комбинирани марки, подробно описани в издаденото ПНПОМ с изх. №7239/22.01.2020 г., издадено от Р. В. Н., публичен изпълнител в дирекция „Събиране“ при ТД на НАП С..

При така установеното от фактическа страна, съдът въз основа на събраните по делото доказателства и въз основа на приложимия закон, прави следните правни изводи:

Разпоредбата на чл. 121, ал. 1 от ДОПК, позволява в хода на ревизията или при издаване на ревизионния акт органът по приходите да поиска мотивирано от публичния изпълнител налагането на предварителни обезпечителни мерки с цел предотвратяване извършването на сделки и действия с имуществото на лицето, вследствие на които събирането на задълженията за данъци и задължителни осигурителни вноски ще бъде невъзможно или значително ще се затрудни, съгласно чл. 195, ал. 2 от ДОПК. Обезпечителната нужда представлява абсолютна предпоставка за налагане на обезпечението, а невъзможното или значително затруднение за събиране на публични задължения, представляват кумулативни с обезпечителната нужда алтернативно дадени предпоставки, наличието на една от които, обосновава мотивирано и обосновано решение за налагане на обезпечителната мярка.

В разпоредбата на чл. 198, ал. 1 от ДОПК са изрично посочени четирите способа, чрез които се извършва обезпечението: 1. с налагане на възбрана върху недвижим имот или кораб; 2. със запор на движими вещи и вземания на длъжника; 3. със запор на сметките на длъжника; 4. със запор на стоките в оборот на длъжника. До тях се прибегва и същите се налагат от публичния изпълнител, само когато са налице предпоставките по чл.121 от ДОПК. Същите трябва да са законосъобразни.

Въз основа на установените по делото факти, съдът намира, че публичният изпълнител е обосновал обезпечителната нужда от налагане на запор върху комбинирани марки на дружеството, за да са изпълнени предпоставките на чл. 121, ал. 1 от ДОПК, като е извършил, като държавен орган, проверки и справки в достъпните му по служба регистри и е посочил, че е взел решение въз основа на извършени справки в масивите на НАП и МДТ. В този смисъл следва да се отбележи, че лицето притежава недвижим имот, върху който е наложена възбрана с ПНПОМ с изх. №С200022-023-0000154/21.01.2020 г., който е ипотekiран в полза на ТБ [фирма] и не може да обезпечи предполагаемия бъдещ дълг, с цитираното ПНПОМ е наложен и запор на банкови сметки на лицето в ТБ [фирма], ТБ [фирма], ТБ [фирма] И ТБ [фирма], но съгласно отговори от банките, по сметките на лицето има наложени

предходни запори, а в ТБ [фирма] има и учреден залог, поради което запорът на банкови сметки не може да обезпечи предполагаемия бъдещ дълг. С цел обезпечаването му е наложен запор на притежавани от лицето комбинирани марки, обективиран в ПНПОМ №7239/22.01.2020 г., като твърдението в жалбата за свръхобезпеченост по отношение на предполагаемото задължение се явява неоснователно.

Установяването на обезпечителната нужда и кумулативната предпоставка, че събирането на бъдещи вземания на държавата значително ще се затрудни, се установява и от съда, при извършена проверка на факти и обстоятелства по смисъла на чл.155 от ГПК, вр. 144 от АПК, в съдебното производство, като видно от вписванията в Публичния търговски регистър, при СВ, който е достъпен за всяко лице и информацията в него представлява общодостъпна и в този смисъл вписаните факти и обстоятелства-са общоизвестни, активите на дружеството-жалбоподател, както и основният му капитал, са обект и на други обезпечителни производства и запори и от други държавни органи.

В случая публичното вземане, установено във висящо ревизионно производство, е посочено изрично в акта, като „допълнително“ установено, във вр. ЗДДС и ЗКПО, по чл. 204, ал.1, т.4 от ЗКПО, т.е. представлява само част от установяванията в хода на конкретната ревизия, а не пълния възможен размер на установяванията на публични вземания в хода на ревизионното производство, поради което и не следва, че са нарушени принципите на съразмерност и пропорционалност, за конкретния случай. Неоснователни се явяват възраженията за незаконосъобразност на постановлението, с оглед процесуални нарушения поради необоснованост на акта, с аргументи, изведени от последващи действия на публичния изпълнител, посочени в жалбата. Преценката за вида на обезпечението е по целесъобразност, с оглед бързината на производството по обезпечаване и гарантиране висока ликвидност на активите, които обезпечават вземането, за които свои действия-публичният изпълнител е в условията на обвързана компетентност, а по отношение на вида на обезпечението-преценява в условията на оперативна самостоятелност.

Въз основа на изложените мотиви при контрола за законосъобразност, съдът прави извод, че Решение №ПО-50/04.03.2020г., постановено от Директора на ТД на НАП -гр. С., съдържа всеки един от реквизитите, присъщи на административен акт, поради което са спазени определените в закона изисквания за форма при издаването му. Решението е издадено в съответствие с целта на закона, формулирана в чл.195 ал.1 от ДОПК. Оспореното решение е издадено от компетентен орган. Съгласно чл.197 ал.1 от ДОПК, постановлението за налагане на обезпечителни мерки може да бъде обжалвано в 7-дневен срок от връчването му пред изпълнителния директор на Агенцията за държавни вземания, съответно пред директора на териториалната дирекция на Националната агенция за приходите по местонахождението на публичния изпълнител. Съгласно ал.2 на същия член, директорът на съответната териториална дирекция на НАП се произнася по жалбата с решение. В случая, решението, оспорено в настоящото производство, е издадено от орган притежаващ необходимата компетентност, по смисъла на чл.197 ал.2 от ДОПК.

В хода на производството по издаването на оспорения акт не са допуснати процесуални нарушения. Жалбоподателят е научил своевременно за наложената обезпечителна мярка и се е възползвал от предоставената му от закона възможност да оспори, по съответния ред, нейното съдържание. Съдът не споделя възражението, че

решението на териториалния директор не е обосновано. То съдържа мотиви, макар и лаконични, както и посочване на доказателства, въз основа на които е взето решението. С тях е установена фактичката обстановка, пестеливо е обсъдено възражението на жалбоподателя и са направени съответните правни изводи, послужили като основание за издаване на решението. Целта на обезпечителните мерки е да се осигури в бъдеще ефективното изпълнение на установеното публичноправно вземане от длъжника. Цялото производство по налагането на мерките е подчинено на принципите на бързина и процесуална икономия, а съгласно чл.195 ал.4 от ДОПК, длъжникът не се уведомява за искането за обезпечение, за да не предотврати с поведението си обезпечителните действия. В този смисъл, публичният изпълнител не е длъжен да уведомява длъжника за намерението си да наложи обезпечителна мярка върху негова вещ или актив, както и да му предоставя информация за действия по обезпечението, които са подготвителни, по своя характер, не е налице и законоустановено задължение, да предоставя възможност за избор за вида обезпечение и обекта към който е насочено, при постановяване на първоначалния акт.

От друга страна, както в хода на административното производство, така и при съдебното обжалване, жалбоподателят не е представил обезпечение в пари, безусловна и неотменяема банкова гаранция или държавни ценни книжа, в съответствие с чл.197 ал.3 от ДОПК, за да бъде отменена вече наложената обезпечителна мярка.

Мотивиран от гореизложеното, съдът намира, че оспореното решение на териториалния директор на ТД – С. на НАП е съобразено с приложимото материално право, не се констатира процесуални нарушения и не противоречи с целта на закона и принципите на АПК, поради което и не са налице предпоставките за отмяна на наложената обезпечителна мярка.

Въз основа на изхода от правния спор и направено искане за присъждане на съдебно-деловодни разноски, следва в полза на НАП, да се заплати юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лв.

Воден от горното, съдът

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ жалбата на В. Г. Д., ЕГН: [ЕГН], чрез адв. М. Ел-Т. САК със съдебен адрес: [населено място],[жк] [улица][жилищен адрес] срещу Решение №ПО-40/04.03.2020г., постановено от Директора на ТД на НАП -гр. С., с което е оставена без уважение като неоснователна жалба на дружеството против Постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки на основание чл.121, ал. 1 от ДОПК с изх. № 7239/22.01.2020 г., изд. от Р. Н. - публичен изпълнител при ТД на НАП - [населено място].

ОСЪЖДА В. Г. Д. ЕГН[ЕИК], да заплати в полза на Териториална Дирекция на НАП -гр. С., сумата от 100.00 лв.- юрисконсултско възнаграждение.

Р. е окончателно и не подлежи на обжалване.

Препис от решението да се изпрати на страните по делото.

СЪДИЯ: